

תת"ע (ירושלים) 4015-03-24 - אוריאל כהן נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 4015-03-24 - אוריאל כהן נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 4015-03-24

אוריאל כהן

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[04.08.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 10.04.2024.

2. המבקש קיבל לידיו דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 42250160019 המייחס לו עבירות שבוצעו ביום

29.02.2024 של נהיגה ברכב עליו נמסרה הודעת אי שימוש בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה ונהיגה

כשרישיון הרכב פקע בתקופה העולה על שנה בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה התעבורה.

3. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק

או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים; פסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך

2000 ₪.

טענות הצדדים

4. לטענת המבקש הוא לא התייצב ביום הדיון עקב מצבו הנפשי שהיה קשה באותה תקופה. עוד טען כי הוא מתפרנס

משליחויות וביקש לבטל את רכיב הפסילה.

5. לטענת המשיבה, דין הבקשה להידחות, שכן על המבקש היה להגיש בקשה לדחיית הדיון ומשכך אין סיבה מוצדקת

לאי התייצבותו. כמו כן, טענה המשיבה כי המבקש לא העלה אף טענה מהותית לעניין ביצוע העבירה.

דיון והכרעה

6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך

בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל

(פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייבב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייבב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייבבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייבבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייבבות המבקש

11. המבקש קיבל הזמנה לדיון לידי ביום ביצוע העבירה. המבקש לא צירף לבקשתו כל אסמכתא המעידה על מצבו הרפואי ביום הדיון. כמו כן לא נימק המבקש מה מנע ממנו להגיש בקשה לדחיית הדיון עובר למועד הדיון שנקבע בענייננו. משלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו (השוו 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל מיום 15.1.2018). בנוסח אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו בדיון. חשש לעיוות דין

12. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייבבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

13. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

14. המבקש לא העלה אף טענה לעניין ביצוע העבירה.

15. יתרה מכך, גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. בנוסח שפני לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין אם בקשתו תדחה. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרם לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשפ"ד, 04 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.